

Temne,
negibne so rôke
spominov
in blizu so ptice.
Pridi,
da zazvenijo
v globokem jutru
spoznanj.

IV.

Leživa
v topli postelji
večera
vse bliže sebi
vase izgubljena
in vse dlje
od pritajenih senc
glasov.

Odhajajo drevesa,
zadnji,
trudni svatje.
Se v mraku
rádostna
so pela
s tvojimi očmi,
ki zdaj zvené
kot temna,
zrela trava
pod strmim vonjem
mojih žil.

V.

Zibljem
na tvojih bokih
bolest hrepenenja
in slast

utrujene,
vroče polti.

Drevesa
prihajajo k nama
v svate
mimo ljudi
in mimo besed
in polagajo k tvojim nogam
darove molčanja.

VI.

Moje oči
so sivo,
zapuščeno gnezdo.

Ptice tvojih želja
so odletele
nekega jutra
iz njih
brez klica,
visoko
čez polja.
v varno
in glasno zavetje
besed.

Jočite,
trave,
drevesa
in rože.
Moje oči
so sivo,
zapuščeno gnezdo.
Tiho žalujte
in ne kažite
svojih solzá
ljudem.